

ONTMOETING IN HET
KUNSTCAFÉ

SUE MCDONAGH

Ontmoeting
in het
Kunstcafé

Sue McDonagh

Ontmoeting in het kunstcafé

is een uitgave van

Choc Lit NL

Copyright © 2020 Choc Lit NL

Auteur: Sue McDonagh

Oorspronkelijke titel: *Meet me at the art cafe*

Vertaling: Femke de Moor

Omslagontwerp: Choc Lit UK & Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Marjolijn Huiberts & Tamara Haagmans

Eerste uitgave mei 2020

ISBN 978-94-92585-49-3

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK EEN

Het stel van middelbare leeftijd was al even aan het twijfelen wat ze nou zouden bestellen. Citroencake of geroosterde krentenbollen? Jo gaf ze groot gelijk. Alles zag er lekker uit en smaakte goed bij het Kunstcafé.

Ze schonk hun haar 'doe rustig aan, ik heb de hele dag de tijd'-lach terwijl Jo's ogen richting de panoramische ramen gingen, die het café het geweldige uitzicht over het strand gaven. Zelfs als de blauwgroene zee, zoals nu, verkreukelde in kleurloze golven waardoor de grens tussen de zee en de lucht vervaagde en de regen zich aankondigde op het schiereiland Gower, was de kustlijn altijd prachtig. Jo kon zich niet herinneren dat er ooit een tijd was geweest waarin ze niets over Zuid-Wales wist.

De winter was net voorbij, het werd lente en het was constant druk geweest. Sinds haar baas, Lucy, op het punt stond op tv door te breken, kwam men vaak langs in de hoop haar te zien, maar ook voor het eten en drinken waar ze allemaal zo trots op waren.

'Hallo? Als u er klaar voor bent?' De man trommelde op de toonbank en ze maakte een sprongetje. 'Cappuccino en

een pot thee.' Hij keek snel over zijn schouder naar zijn vrouw die een tafeltje zocht en hij mompelde: 'En een stuk chocolade-fudgecake.'

'Goede keuze. Die is heerlijk.' Jo glimlachte. 'Wilt u daar een extra bordje en vork bij, meneer?'

'Ik ga niet delen,' zei de man zonder een sprankje humor, terwijl zijn ogen de cake volgde die zij op een bordje legde. 'Ze zei dat ze niks wilde.'

Dat was niet de boodschap die Jo had doorgekregen uit het gesprek dat ze gehoord had, maar ze drukte haar lippen op elkaar en maakte de bestelling klaar. Haar telefoon, die in de zak van haar schort zat, begon te trillen net toen ze het stoompijpje aanzette, waardoor er kokendheet water op haar hand druppelde.

'Au!' Terwijl ze zich omdraaide om de koude kraan open te draaien, zag ze 'St. Michaelschool' op het schermje staan en veegde onhandig over het scherm om op te nemen. De school van haar zoontje. Ze belden nooit.

'Hallo, dit is mevrouw Morris,' fluisterde ze. 'Is er iets aan de hand?'

'Onze bestelling...' herinnerde haar klant haar er scherp aan.

'Het spijt me, ik moet jullie terugbellen. Ik ben aan het werk,' zei Jo gehaast terwijl ze ophing. Ze kon de secretaresse nauwelijks horen boven het geluid van de kraan en het stoompijpje uit dat nog steeds stoom uitblies. En dat ondanks de dwingende stem van de vrouw.

Ondanks de stekende pijn pakte ze het dienblad met een verontschuldigende blik op en gaf deze aan de klant die haar blik niet beantwoordde en belde terug zodra hij zat.

'Alles in orde, Jo?' Haar andere baas, Richard, keek op van de andere kant van de toonbank waar hij de vitrine met cake aan het vullen was. Het Kunstcafé was een mix van zijn culinaire talenten en van Lucy's artistieke, en het was een uitno-

digende plek waar je kon eten, maar ook cadeaus en beeldende kunst kon kopen. Ze waren allebei gelukkig met hun eigen partners, ze waren een geweldig team en Jo vond het heerlijk om voor ze te werken.

Ze slikte, ze wist dat het geen makkelijk verzoek was, maar er was niemand anders die naar de school kon gaan. Ze was alleen.

‘Richard... Het spijt me heel erg,’ begon ze en ging haastig verder. ‘Je weet dat ik het normaal niet zou vragen, maar er is wat... gedoe bij Liam op school. Ik moet gaan.’

‘Je kunt niet alles zomaar laten vallen en ervandoor gaan.’ Richard gebaarde naar het halfvolle café. ‘Heb je niet gezegd dat je aan het werk was?’

‘Ja, dat heb ik wel gezegd. Het spijt me, echt,’ herhaalde Jo, terwijl ze op haar brandblaar blies. ‘Ze hebben me nog nooit eerder gevraagd te komen. En de secretaresse wilde het ook niet door de telefoon vertellen.’

‘Als je klaar bent met kletsen... Ik heb om een Earl Grey gevraagd.’ Het was de man die ze net had geholpen, die met zijn theepot in zijn hand stond. ‘Heb je wel eens gehoord van TripAdvisor?’

Richard keek haar aan met een wanhopige blik, en Jo, die heel goed wist dat de klant koning was, ondanks dat hij onbeschoft was, draaide zich om en maakte een nieuwe pot thee.

Gelukkig waren hun beoordelingen op TripAdvisor geweldig, maar Richard en Lucy waarschuwden het personeel constant voor hoe gevoelig klanten voor slechte reviews waren, zoals ‘het uitzicht was niet zo goed als beloofd. Het regende.’ Nog een reden waarom Jo social media niet vertrouwde.

‘Alsjeblieft?’ mompelde ze naar Richard. Hij keek haar even strak aan voordat hij met zijn hoofd richting de deur knikte.

‘Schiet op dan. Lucy komt vanmiddag en ik zal zelf de mensen helpen die na school langskomen,’ zei hij tegen haar. ‘We redden het wel. Maar ik benijd je niet, dat je zo meteen over die heuvels moet gaan fietsen. Het ziet eruit alsof het zo gaat regenen.’

‘Wanneer niet?’ grijnsde Jo. ‘Dank je, Richard. Ik haal het een andere keer in.’ *Op de een of andere manier.*

‘Ik wil ook een nieuwe cappuccino. Eentje die niet op het schoteltje is beland,’ zei de klant met luide stem. ‘En ik ga ervan uit dat ik er niet voor hoef te betalen.’

Jo hield haar kaken op elkaar en bereidde de drankjes met extra zorg. Wat zou ze niet doen om gewoon even de woorden te zeggen die er zo graag uit wilden komen. Tegenwoordig was ze het gewend om haar mond te houden.

‘Dank u, meneer. Ik hoop dat deze wel naar uw tevredenheid zijn,’ zei ze in plaats daarvan tegen hem. Zijn verbaasde uitdrukking maakte haar vanbinnen aan het lachen. ‘Ik hoop dat u een geweldige dag heeft.’

Ze snelde naar het toilet, waar ze haar café-uniform in haar rugzak propte en haar elastische wielrenbroek aantrok.

Op haar fietsschoenen met metalen zolen gleed ze lomp, alsof ze een hordenloop tussen de tassen en jassen deed, langs de verbaasde klanten naar het magazijn waar haar fiets stond.

Ze stopte lang genoeg om een snelle dankjewel-kus op Richards wang te drukken; hij keek er verbaasd bij, maar hij was zo lief en ze wilde helemaal niet dat hij kwaad was. Ze duwde haar armen in het dunne, noodregenjack dat in een zakje onder haar zadel hing en fietste weg net op het moment dat langzame, dikke regendruppels op de bleke stoeptegels terechtkwamen.

Ze stond op de pedalen en racete door het mooie kustplaatsje in Wales. Ze vond de koude regen eerst heerlijk, maar al snel genoeg was de genadeloze regen door haar

dunne kleding heen gesijpeld en moest ze snel fietsen om warm te blijven. Ze probeerde te bedenken wat de secretaresse zou zeggen als ze bij Liams school aankwam. Waarom had die vrouw het haar niet gewoon door de telefoon kunnen zeggen?

Nog een paar kilometer te gaan. De heuvel opzwoegen werd beloond met een snelle afdaling, waar ze gek op was. Ze lag plat op haar stuur om de weerstand van de wind te minimaliseren. Ze keek op haar kilometerteller en zag dat ze achtentwintig... negenentwintig kilometer per uur reed. Dertig kilometer per uur... De weg raasde in een waas van regen voorbij maar Jo kende de weg goed genoeg om er met haar ogen dicht op te rijden. Dat dacht ze... tot ze een kudde schapen tegenkwam die de weg blokkeerde.

'Argh!' Ze kneep in de remmen, draaide naar de kleinste wollige opening en kwam met een bonkend hart tot stilstand, zonder zichzelf of de schapen te verwonden. Ze lachte van opluchting. Irritante beesten. In deze tijd van het jaar waren het de jonkies. De oudere schapen bleven op de grasrijke berm en als deze groep het overleefde, zouden ze dat ook leren. Het was beter om ze te verplaatsen voordat er iemand anders aan kwam.

Ze klemde haar fiets tussen haar benen, schreeuwde en zwaaide met haar armen om ervoor te zorgen dat ze opzij gingen.

ED VEEGDE ZIJN vliegbril met zijn in een handschoen gehulde hand af. De glazen werden gelijk weer vies van de miezer. Hij hield van zijn rammelkast, maar het was eigenlijk een motor voor in de zomer, helemaal niet geschikt voor weer zoals dit. Hij wist hoe snel het weer hier kon veranderen. Maar goed, de binnenweg hier was normaal gesproken rustig. Hij bedacht net dat hij geen ander voertuig had gezien sinds hij

van de hoofdweg af was gekomen en ging een bocht naar links... en zag gelijk dat de weg vol stond met schichtige schapen.

Hij had geen tijd meer om na te denken. Hij drukte op zijn claxon, kneep in een reflex in zijn rem en de wielen van de vintage motor glipten langzaam weg. De schapen rolden met hun ogen naar hem terwijl ze hun staart introkken en uit elkaar gingen, waardoor alleen de vrouw met lange benen op haar fiets aan zijn kant van de weg overbleef. Hij kneep nog harder in zijn remmen terwijl hij ze al helemaal had ingedrukt. Ed kon alleen maar vol afschuw kijken terwijl de motor over de vettige weg gleed. Recht op haar af.

HOOFDSTUK TWEE

Gaat het met je? Hallo? Praat tegen me!

Ze lag op haar rug, buiten adem, ogen gesloten tegen de hardnekkige regen. Jo hoorde de stem alsof deze van ver weg kwam. Het klonk paniekerig en ze vroeg zich af wie er in de problemen zat. Op haar wang zaten spetters van iets dat naar natte hond rook en ze keek op in een paar heldere grijsgroene ogen. Ze leken op zeeglas. Helder en doorzichtig, met een donkere rand. Het leek alsof ze tot in het binnenste van haar ziel keken. Ze waren omrand door zwarte, lange wimpers die in het gezicht van een engel stonden, waar bovenop dik, zwart haar lag – en gek genoeg een vliegbril. Zo mooi. Misschien wás hij een engel. De vliegbril was een interessante toevoeging. En dat natte hond-spul op haar gezicht ook.

Terwijl ze vermoeid focuste op de schapen die over de schouder van haar engel staarden, herstartten haar hersenen en ging ze rechtop zitten, waardoor de schapen geschrokken opzij sprongen.

‘Jezus, die dingen stinken, haal ze van me af.’

De engel rook aan zijn handschoenen. 'Is dat zo? Sorry... Ik dacht even dat je jezelf knock-out had geslagen.'

'Dat ik mezelf knock-out had geslagen? Jij hebt me bijna geraakt!'

'Daar kon ik niets aan doen... Jij stond op mijn weghelft!'

'Praat geen onzin! Jouw weghelft?' Ze zwaaide met haar arm om haar heen. 'Zie je een witte lijn? Deze weg is smál! Er is geen jouw en mijn weghelft.' Haar blik viel op het wrak dat ooit haar grote trots was. 'Mijn fiets... ohhhh!'

Hij keek in ieder geval berouwvol. Ze focuste weer op hem en realiseerde zich toen wie hij was. Hij was zeker geen engel.

'Ik weet wie je bent. Dubbele caramel macchiato met extra siroop en room.' *Hij was Ed. Een van Lucy's motorvrienden. Knapste man op de planeet. Dacht hij zelf dan.*

'Huh? Het klinkt alsof je een hersenschudding hebt...'

Ze stond met moeite op en staaarde naar hem met haar handen op haar heupen.

'Hoe snel reed je?' vroeg ze dwingend en negeerde het feit dat ze net naar beneden was gesjeesd. 'Mijn fiets is kapot! En ik ook bijna. Met dank aan jou.'

'Ik zei dat het me spijt!' Ed ging rechtop staan en keek fronsend op haar neer. 'Ken ik jou?'

Ze vond het fijner toen zij nog op hem neer keek.

'Hoe moet ik dat weten?' Haar geschaafde handen trilden en ze voelde zich misselijk worden. Ze zag hem nog steeds op haar af komen scheuren en herbeleefde het moment waarop haar voeten op de pedalen niet wilden meewerken om op het laatste moment van haar fiets af te kunnen springen. Iets warmes en ruikend naar schaaap hing om haar heen. Ze rook aan haar handen voordat ze ze aan haar broekje afveegde. Yuk. Schapenstront. Gelukkig had ze haar tetanus-prik al gehad. 'Ik werk in het Kunstcafé,' mompelde ze onwillig.

‘Ah.’ Ed bukte en zette haar fiets rechtop. ‘We kunnen maar beter uit de weg gaan voordat iemand anders de bocht om komt en het afmaakt.’ Hij keek over haar schouder naar haar en knikte. ‘Ik ken je wel. Je bent Jo.’

Jo staaarde naar hem, nog steeds geschrokken en was verbaasd dat hij wist hoe ze heette. Ze gunde hem niet de voldoening om hem te laten weten dat zij wist hoe hij heette. O, hij was zeker beleefd genoeg, maar hij was zo’n gast die dacht dat hij alleen maar naar een grietje hoefde te lachen om ervoor te zorgen dat ze haar broek uittrok.

Ze had hem op het zonnige terras van het café zien flirten met de vakantiegangers op het strand, inzoomend op de knappe vrouwen met weinig kleding, met strakke lichamen en zoute dreadlocks. Knappe Ed, zo noemden ze hem in het café.

Ze hurkte nu naast haar fiets en keek ontzet naar de hoop gebroken en gebogen onderdelen. Het achterwiel was als een taco gevouwen.

‘In godsnaam.’ Ze ademde lang en trillerig uit. Dat had zij kunnen zijn in plaats van haar wiel. Daar moest ze niet aan denken. ‘Ik moet naar Pengenydd toe! Nu!’

‘Waar moet je naartoe?’

‘St. Michaels. De school.’

‘Ik weet waar het is.’ Hij knikte. ‘Ik kan je een lift geven.’

Jo keek om zich heen.

‘Waarmee, precies?’

‘Hiermee!’ Ed wees naar de vintage motor.

‘Je maakt zeker een grapje. Ik ga niet op dat... ding zitten. Dat ding is levensgevaarlijk.’

‘Ik zal heel langzaam rijden.’

‘Had je dat niet eerder kunnen doen?’

‘Ik zei het toch al. Ik slipte. Ik had geluk dat ik nog over-eind kon blijven.’

‘O ja,’ zei Jo giftig. ‘Wat een geluk. Je hebt mijn enige

vervoersmiddel kapotgereden en je geeft jezelf een schouderklopje. Het minste wat je kunt doen is een taxi voor me bellen.' Toen ze zag dat hij wat wilde zeggen, snauwde ze: 'En waag het niet om te zeggen dat jij me wel thuis kan brengen.'

'Ik wilde zeggen dat het eeuwen kan duren voordat de taxi hier is. Brenda is veel sneller.'

'Brenda?' Jo voelde een sprankje hoop. 'Is ze hier dichtbij?'

'Ze is hier.' Ed klopte op de motor, die onbeschadigd was, zelfs nadat hij over het achterwiel van haar fiets was gereden. Het leek wel een tank.

'En je dacht dat ik een hersenschudding had...' Jo wreef over haar ellebogen.

'Luister niet naar haar, Brenda.'

'Brenda.'

'Brenda de BSA! Ze is oud maar ze doet het nog steeds.'

Jo dacht even na en zuchtte toen. Ze had niet echt veel keus, toch?

'Ik heb geen helm.'

'Je draagt een helm.'

'Ja, maar niet voor op een motor!'

'Neem die van mij dan.' Hij begon het riempje onder zijn kin los te maken.

'O doe niet zo stom, die van mij past jou niet!'

'Misschien niet. En roze is niet echt mijn kleur.' Hij hield zijn hoofd schuin en keek haar beoordelend aan. 'Maar goed, ik denk dat jij in alleen je broekje sneller naar beneden gaat dan ik op dit ding hier.'

Ze haalde haar schouders op. 'Misschien.' *Zeker weten.*

'En trouwens,' voegde hij toe, 'hou jij je altijd aan de regels?'

Ze antwoordde niet. Ze hield zich aan de regels. Nu dan. Meestal.

'Wat moet ik in vredesnaam doen met mijn fiets?'

‘Zet hem achter een heg. Niemand zal ’m stelen. Hij is ouder dan ik!’

‘Hé! Moet jij zeggen.’ Ze wees naar zijn motor. ‘Ik hou van mijn fiets. Hij was van mijn vader. Ik laat hem nergens achter.’ Een dierbaar cadeau van haar vader, het was het enige wat ze nog van die tijd had. De tranen prikten in haar ogen bij het idee om de fiets achter een heg en blootgesteld aan de elementen achter te laten. Ze rilde, ze was nat tot op het bot.

‘Gooi ’m dan over je schouder. Als je dit eronder doet voelt het wat zachter.’ Ed trok zijn leren jasje uit en gaf het aan haar. ‘Of hou ’m vast zodat-ie naast ons kan rijden? We zullen niet zo hard gaan, geloof me maar.’

Hem geloven? Ze staaarde naar hem, hij was nu gekleed in een wit T-shirt met korte mouwen, waardoor zijn gespierde armen goed uitkwamen. Dus hij was van plan zo op zijn motor te rijden. Hem geloven? Of hij was gek, of zij was het, want ze zag nu niet veel andere opties. Het zou uren duren om hier een taxi te krijgen, als ze het zich kon veroorloven dan. Ze zou hem kunnen laten betalen... maar hij had gelijk, ze had aan zijn kant van de weg gereden. Als ze niet had geprobeerd de schapen te verplaatsen, was ze al bij school geweest.

‘Hou het maar. Ik voel de kou niet.’ Had ze dat echt net gezegd? Was ze helemaal gek geworden? Ze had het ijskoud! Er was iets met hem waardoor ze het tegenovergestelde wilde doen van wat hij wilde dat ze deed.

‘Ik wil geen ongeluk krijgen omdat jij je fiets laat vallen.’ Hij stak de jas weer naar haar uit en nadat ze even twijfelde, nam ze hem aan.

‘Lekker boeiend.’

‘Stap jij eerst op, dan geef ik jou de fiets.’

Een paar minuten later zat Jo achter Ed, haar vermorzelde fiets over een schouder gehesen.

'Leg je arm om me heen.'

'Hou toch op. Ik ben niet een van je blonde bimbo's.'

'Zeg dat.'

'Wat bedoel je daarmee?'

'Kijk.' Ed draaide zich om zodat hij haar kon zien. 'Je bent nu al niet in balans. Ik wil niet dat je eraf valt.'

'Heb het lef me nog eens niet in balans te noemen,' gromde Jo, maar ze legde toch een arm om zijn middel en klemde haar knieën tegen zijn heupen.

'En daar gaan we!' schreeuwde hij en ze deed even haar ogen dicht om een gebed te zeggen. Ik ben gestoord, besloot ze. Ik rij op een motor, zonder goede helm en in mijn korte broek. Alsjeblieft, alsjeblieft geen schapen meer en laat ons niet weer botsen!

ED NEGEERDE DE koude regen die zijn shirt doorweekte en deed zijn best om het schakelen zo soepel mogelijk te laten verlopen zodat zijn rijder een minder hobbelig ritje had. Die oude fiets moest heel zwaar zijn en nu wel in haar schouder drukken. Maar ze had niet één keer geklaagd.

Hij grinnikte in zichzelf en keek naar beneden waar haar arm, gehuld in zijn jas, om hem heen geslagen was. O en hoe lekker was ze. Ze had lange, stevige benen en het schattigste kontje dat hij ooit had gezien... en in dat strakke nauw aansluitende broekje kon hij het niet negeren. Hij had haar natuurlijk in het café gezien, maar met die loshangende zwarte broek, het schort en de manier waarop ze haar hoofd liet hangen, had ze het voor iedereen makkelijk gemaakt haar over het hoofd te zien. Nu hij haar goed had kunnen bekijken, zag hij hoe mooi ze was. Helemaal als ze boos was, met die heldere ogen.

Zijn hart was net niet gestopt toen hij over haar fiets heen was gereden. Gelukkig was hij niet gevallen. Verdomde scha-

pen. Hij had geen idee wat hij had gedaan als zij op haar fiets was blijven zitten – dat zou fataal geweest zijn. Godzijdank had ze een snel reactievermogen... Hij had niet eens een pleister bij zich gehad.

Zijn hart ging nog steeds tekeer maar hij kon niet zeggen of het kwam door het ongeluk of doordat hij haar slanke, gebruinde knieën tegen zijn dijen aan voelde. Hij moest zich bedwingen om haar niet te strelen. In zijn dunne T-shirt kon hij haar warmte helemaal tegen zijn rug aan voelen.

Het deed hem denken aan allerlei dingen waar een gozer die al een vriendin had helemaal niet aan zou moeten denken. En het was nog een veeleisende vriendin ook. Alexis. Die nog niet dood gevonden wilde worden achter op zijn motor. Of iets waardoor haar dure kapsel in de war kon raken.

Oké, ze zag er altijd geweldig uit en zijn vrienden vonden haar leuk, maar... het was niet langer genoeg. Het was waarschijnlijk tijd voor een vervanging. Er waren nog genoeg mannen voor haar. Ze zou hem niet missen.

De school kwam links in zicht en hij remde voorzichtig, zorgvuldig terugschakelend.

‘Snel... stop!’ gilde Jo verward in zijn oor. ‘Het is Daisy’s vader... Ash! Wat doet hij hier?’ Ze gleed van zijn motor af, maar hield nog steeds haar fiets vast.

‘Wacht even, je beschadigt ‘m.’ Hij bedoelde zijn motor maar ze stopte, dus ze dacht waarschijnlijk dat hij haar fiets bedoelde. Hij stapte af en concentreerde zich op het optillen van haar fiets, veilig van zijn motor af. Ze stapte af en hij bekeek nog eens waarderend haar lange, gebruinde benen in het broekje.

‘Zorg ervoor dat hij me niet ziet... hij is een agent.’ Haar ogen schoten over zijn schouder.

‘Ben je stout geweest?’ grijnsde Ed en draaide zich om om naar zijn vriend te zwaaien. Ash, de lokale brigadier, zoveel

vrolijker nu hij verloofd was met de lieve Lucy van het Kunstcafé, kwam aangelopen.

‘Neeee! Ik draag geen goede helm. Hij slingert me op de bon!’

‘Hij heeft ons niet gezien. Hou op met stressen.’

‘Hoe gaat ‘t, Ed?’ Ash sloeg Ed op zijn schouder. ‘Niet echt weer om in een T-shirt te rijden...’

‘Nee, we waren, eh...’ begon Ed, maar de woorden kwamen niet toen Ash hem aanstaarde. ‘Ik bedoel, ik was, eh...’

‘Ik wilde Eds zitje achterop eens checken.’ Jo drukte er met haar vinger op. ‘Heel erg... comfortabel.’ Ze knikte er voldaan bij.

‘Hm.’ Ash keek van de een naar de ander en Ed hield zijn adem in.

‘Ik moet gaan. Dank je... voor het lenen van je jack,’ zei Jo terwijl ze de jas uittrok en aan hem teruggaf.

Hij nam de jas aan en probeerde niet te staren naar haar lenige lijf dat onthuld werd door haar natte kleding en hij moest ergens aan denken.

‘Hoe ga je naar huis?’

‘We lopen wel.’ Ze haalde haar schouders op.

‘Ik kan je wel een lift geven, Jo,’ zei Ash. ‘Ik moest de schoolcavia terugbrengen. Ik moet Daisy toch ophalen. Ik kan je fiets achter in de auto doen.’

‘Dank je, dat zou geweldig zijn,’ zei Jo en liet de handgrepen van haar verpletterde ijzeren ros los.

‘Wat is daarmee gebeurd?’ vroeg Ash.

‘Schapen,’ zei Jo starend naar Ed.

‘Ik kan je ophalen!’ flapte Ed eruit. Waarom had hij dat gezegd? Het was prima. Dat kon hij wel. Als hij daar maar als een gek naartoe reed en weer terug. En als hij Ash niet tegenkwam. Hij móést het wel doen. Dit was zijn schuld. Grotendeels.

Ash keek hem aan met een opgetrokken wenkbrauw en Ed keek terug met een betekenisvolle blik.

‘Nee, dank je, Ed. Je hebt al meer dan genoeg gedaan,’ zei Jo met een strak gezicht. ‘Goed. Op naar het hol van de leeuw. Doei.’

Beide mannen keken haar mooie lijf na tot het door de beveiligde poorten ging, toen draaide Ash zich naar Ed toe en zei met een strenge stem: ‘Een helm, alsjeblieft, Ed, de volgende keer.’

Ed knikte, deed geen poging om smoesjes te bedenken en ademde langzaam uit terwijl Ash naar zijn auto terugliep. God, dat was kantje boord. Hij kon zijn rijbewijs niet kwijt-raken! Dat zou zeker weten zijn baan op het spel zetten.

Maar... volgende keer? Dat was nog eens een kans.

HOOFDSTUK DRIE

God. Wat een klootzak. En een lekker kontje... Jo keek voorzichtig over haar schouder naar Ed, die wegreed op zijn oude motor en eruitzag als James Dean. Ze masseerde haar schouder waar de stang van haar fiets op het bot had gesteund. Ze was dankbaar dat Ed haar zijn jack had geleend.

Ja, goed, hij was een lust voor het oog. En ja, hij had met haar geflirt. Het was dan misschien eeuwen geleden, maar ze herkende de tekenen nog wel. Maar ze had geen tijd voor een man in haar leven. Niet eens iemand die haar hart sneller liet slaan, zo iemand als Ed. Nee. Zeker weten niet. Het was gewoon... hoe noemden ze dat? Feromonen. Een geur of iets. En ja, toen ze zo tegen hem aanzat, had hij lekker geroken. Niet iets dat uit een flesje kwam. Gewoon iets... fris... luchtigs. Nou, ze had zelf iets van een natuurlijke geur in zijn jasje achtergelaten. Alleen niet zo fris.

En wat ging ze nou doen met haar fiets? Hij was het enige vervoersmiddel dat ze had. Misschien had ze Ed aanspreeklijk moeten stellen. Nou ja. Dat kon ze alsnog doen. Ze wist alleen niet hoe je de reparaties aan een fiets kon vorderen.

Ze kon niet geloven dat hij haar een lift naar huis had aangeboden. Nee, dank je! En god mag weten waarin hij haar zou ophalen – in een tractor of zoiets? Ze kende hem goed genoeg om te weten wat voor koffie hij dronk als hij naar het café kwam, en dat hij een soort van monteur was. Hij verdiende vast niet veel. Niet dat ze op zoek was naar een rijke vriend, berispte ze zichzelf. Maar er was iets met hem wat de aandacht trok. Mensen leken gewoon te doen wat hij van hen vroeg. Nou, daar zou zij niet voor vallen.

Ze moest wel toegeven dat de adrenalinejunkie in haar de duivelse rit hiernaartoe leuk had gevonden. Het liet haar zich, even maar, jong voelen. Niet dat ze niet jong meer was, maar omdat ze een alleenstaande moeder was met grote verantwoordelijkheden, waren er tijden waarin ze zich ouder voelde dan haar zesentwintig jaar.

Maar goed. Ze ging naar huis met Ash, de verloofde van haar baas, en zijn dochtertje Daisy, dat was helemaal veilig. Zelfs als Ash ervoor zorgde dat ze het idee had dat hij van elke overtreding in haar leven afwist. Hij was niet de enige die dat deed. Dat deed elke politieagent.

Ze liep naar het kantoor van de secretaresse en probeerde wanhopig de vlekken, waarvan ze hoopte dat het geen schapenpoep was, maar waarschijnlijk was dat het wel, weg te vegen en kon het gevoel dat zij de leerling was maar niet van zich afschudden. Bleek, maar met rode wangen, sprong Liam van zijn stoel toen hij haar zag en greep haar benen vast. Ze bukte en klopte zacht op zijn zijdezachte bruine haar en haar hart kneep samen van liefde.

‘Maak je geen zorgen, mijn kleine schat, we zorgen dat het goed komt,’ zei ze zacht. Tegen de secretaresse met strakke mond zei ze: ‘Wat is er gebeurd? Wie heeft hem geslagen?’

‘Pardon?’ De secretaresse tuitte haar lippen. ‘Ik denk dat u

moet weten dat jonge Liam hier de schuldige is.' Ze snoof. 'Maar goed. Wat had u anders verwacht?'

'Wat?' Jo staaarde vol ongeloof naar haar. 'U zei dat er iets van een... Bedoelt u, heeft Liam iemand geslágén?'

'Ik zal zijn lerares vragen om hiernaartoe te komen. Gaat u alstublieft even zitten.'

Jo vouwde zichzelf op om op Liams kleuterstoeltje te passen en trok hem op schoot. Hij sloeg zijn armen om haar nek en drukte zijn zachte babywang tegen de hare maar deinsde toen terug.

'Je stinkt, mama!'

'Sorry, schatje. Er waren schapen en... o, hallo.' Ze sprong op en zette Liam weer terug op de stoel.

De lerares was een lange, jonge vrouw. Haar zachte grote ogen knipperden snel toen ze haar blik over Jo liet gaan.

'Ik... eh. Hij... eh,' begon ze. 'Misschien wil Liam een boek uit gaan zoeken?'

Liam keek Jo aan met een smekende blik en bleef waar hij was.

De lerares ging verder: 'We hadden het over wat onze vaders op het werk deden...'

De moed zakte Jo in haar schoenen en ze dwong zichzelf rechterop te gaan staan.

'... En Liam zei dat zijn vader nooit thuis was omdat hij...' de lerares ging fluisterend verder, 'omdat hij... een astronaut is.'

Jo moest liplezen en leunde naar voren om de woorden te verstaan. *Een astronaut?* De lerares ging met een ruk naar achteren toen ze de boerderijlucht rook. Jo schaamde zich vanbinnen kapot en zei harder dan ze had bedoeld: 'Ja, en uw punt is?'

'De andere kinderen lachten en nou ja, Liam schopte hen...' Ze werd stil. De secretaresse ademde luid door haar

neus, waardoor ze haar ontevredenheid duidelijk maakte zonder iets te zeggen.

O god. Jo's hart deed pijn voor haar mannetje. Het maakte haar sterk.

'Wat bezielde u om zulke gevoelige zaken te behandelen?' zei ze en ze gebruikte haar hoogmoedige 'met volwassenen praten'-stem. 'U moet toch zeker wel beseffen dat er meer kinderen zijn die...' *geen vaders hebben* '... die... verschillende achtergronden hebben? Scheidingen zijn heel normaal tegenwoordig.'

De secretaresse, die had gedaan alsof ze het druk had, bemoeide zich ermee. 'Hier niet, hoor.'

Jo was stomverbaasd.

'Zijn er hier geen kinderen die uit gebroken gezinnen komen?' vroeg ze.

'Een paar. Maar door de dood. Niet door scheidingen.' Snuif. 'Of gewoon helemaal niet getrouwd...'

'Nou, dan mag u van geluk spreken, zal ik maar zeggen. Niet iedereen heeft zoveel geluk. Misschien is het handiger om in het vervolg iets voorzichtiger te zijn of er zullen meer klachten komen.' Ze draaide zich om en pakte Liams hand.

'Poep, mama! Je stinkt!' gilde hij en trok zijn hand weg. Ze voelde zich vernederd.

De lerares volgde haar naar de deur.

'Eh, mevrouw Morris...?'

Jo draaide zich om. Met een snelle blik naar de secretaresse fluisterde de lerares in haar oor: 'Zit hij in de gevangenis? Liams vader?'

'Nee, verdomme!' schreeuwde Jo. Ze strekte haar arm uit terwijl Liam haar hand ontweek. Ze wilde heel graag schreeuwen: *Als jullie het moeten weten, hij is echt een astronaut!*

Ze liet hen met geschokte gezichten achter, greep Liams pols en stormde het kantoor uit. Terwijl Liam zijn spullen van de haakjes bij zijn klaslokaal haalde, ging Jo even snel

naar het toilet. Ze schrobde haar armen en knieën met papieren doekjes terwijl ze voorovergebogen over de kleine wasbakken hing.

Ze voelde zich iets meer menselijk en haalde de aanhaakfiets uit de fietsenstalling, waar ze hem elke dag neerzette en liep zo rustig mogelijk naar het parkeerterrein waar ze op Daisy en Ash wachtte. Gelukkig was het opgehouden met regenen. Ash stond nog steeds bij zijn auto.

‘Nog een kapotte fiets?’ zei hij en knikte met een glimlach naar de aanhaakfiets.

Ze lachte terug. ‘Deze hoort één wiel te hebben.’ Ze wees naar de voorkant, waar op een normale fiets een wiel zou zitten. ‘Dit stuk maak ik onder mijn zadel vast. Je gaat hiermee overal naartoe, hè Liam? Nou,’ verbeterde ze zichzelf, ‘we gingen hier overal mee naartoe tot mama een paar schapen op de weg tegenkwam. Zeg maar hallo, Liam! Je kent Daisy’s vader toch?’

Liam knikte met een strak gezicht.

‘Hoi Liam.’ Ash glimlachte naar het jongetje, pakte de aanhaakfiets van haar aan en legde hem voorzichtig achter in de stationwagen samen met haar fiets. De kinderen zouden ongeveer over tien minuten naar buiten komen. Dat betekende nog tien minuten kletsen met Ash. Een brigadier. Nadat ze zonder helm op een motor had gezeten en het halve schiereiland over had gecrost. Ze slikte. Soms werd het gat tussen haar heden en verleden kleiner. Maar ze was nu een nette vrouw, herinnerde ze zichzelf.

‘Dat duurde niet lang,’ zei hij. ‘Niets serieus dus?’

‘Geen open wonden,’ antwoordde Jo luchtig. *Alleen gebroken harten.*

‘Je zei een slecht woord, mama,’ zei Liam. ‘Je zei verdomme.’

Jo speelde het gesprek inwendig opnieuw af en werd rood.

‘Mmm, ja, sorry, Liam. Dat was niet netjes van mij. Ik werd... eh... uitgedaagd.’ Jo schraapte haar keel en vermeed Ash’ blik. ‘Maar kijk, we hebben geluk en krijgen voor de verandering eens een lift naar huis! Dat is lekker, hè?’

‘En morgenochtend?’

‘O, fu... udge, ja, het spijt me, wat vervelend!’ God, ze vond het verschrikkelijk om niet zelfstandig te zijn. Ze kon niet eens naar een van de vele rommelmarkten om een nieuwe fiets te kopen.

‘Geen probleem. Het is morgen Lucy’s beurt om Daisy naar school te brengen. Je kan dan gelijk met haar mee naar het werk rijden.’

‘Dank je, dat is heel aardig van jullie allebei,’ zei Jo oprecht. Ze wáren aardig, en ze vond het heerlijk om in het Kunstcafé te werken, maar o, wat vond ze het verschrikkelijk iemand nodig te moeten hebben.

‘Werk je zondag ook in het café?’ vroeg Ash even later. ‘Voor Lucy’s grote afscheid?’ Lucy ging de weg op om de pilot te filmen voor een tv-serie waar ze als motorrijdende kunstenaar de hoofdrol in speelde. Het was het enige waar ze het in het café de afgelopen tijd over hadden gehad. De filmcrew zou haar zondag gaan filmen als ze wegreed met haar co-host TV Tom.

‘We zijn er allemaal, geloof ik. Alle parttimers en Richard,’ antwoordde ze. ‘Ik weet niet wat ik met Liam moet doen. Ik wilde hem naar een speelafpraak brengen, maar zonder fiets zit ik een beetje vast.’

‘Waarom neem je hem niet mee?’ zei Ash. ‘Daisy is er ook... Kunnen ze elkaar vermaken.’

‘O echt? Denk je dat dat goed is?’

‘Ik zou niet weten waarom niet. Het is toch een privé-feest? Lucy vindt het niet erg. Ze zal het waarschijnlijk niet eens opmerken, om eerlijk te zijn, haar gedachten zijn toch ergens anders.’

‘Dank je, dat is geweldig. Toch, Liam?’ Ze keek neer op het kleine jochie dat stilletjes haar hand vasthield. Helemaal niets voor hem. ‘Wil je zondag met mama mee naar haar werk?’

Liam knikte.

‘Heeft Lucy veel zin in haar reis?’ vroeg Jo aan Ash.

Ash lachte. ‘Als het constante pakken en herpakken dat ze doet een teken is, dan denk ik dat ze eerder zenuwachtig is dan opgewonden.’

‘Het is echt iets heel belangrijks, toch? Om aan een tv-serie te werken? Ik bedoel, ze heeft nog nooit zoiets gedaan, toch? En ze is min of meer de ster, zover ik weet.’

Ash knikte. ‘Het is zeker belangrijk. Maar TV Tom is de echte ster. Hij heeft de meeste ervaring, hij presenteert al jaren. De camera’s zullen op haar gericht zijn als ze aan het schilderen is en op haar motor rijdt, maar ze heeft al vaker voor een publiek geschilderd tijdens presentaties en toen werd ze ook gefilmd. Het is gewoon het volgende treetje omhoog.’ Hij glimlachte. ‘Ik weet zeker dat ze hen versted zal laten staan. Ze is geweldig!’

Jo keek naar hem. Hoe heerlijk moest het zijn om zo iemand als hij aan jouw kant te hebben. Hij was duidelijk helemaal gek op Lucy.

‘Hoe lang is ze weg?’

‘Een maand, is me verteld. Die zal voorbij vliegen.’

Jo wist dat Lucy de achtjarige Daisy aanbad. Het meisje had haar eigen moeder nooit gekend, die was bij de geboorte overleden. De twee hadden zo snel een band gekregen, en omdat Lucy bij hen was ingetrokken en deel uitmaakte van hun leven, wist Jo zeker dat Daisy haar verschrikkelijk zou missen. Een maand duurde lang in het leven van een klein meisje.

‘Vindt Daisy het wel goed dat ze weggaat?’

‘Ik denk het.’ Ash knikte maar zijn uitdrukking was

bezorgd. ‘Ze heeft er niet veel over gezegd. Maar we hebben veel leuke dingen en verrassingen gepland voor haar om naar uit te kijken.’

Jo knikte, ze wist niet wat ze moest zeggen. Naast haar schoof Liam met zijn schoenen. Ash doorbrak de stilte.

‘Ed,’ zei hij, terwijl hij over het speelplein keek naar de deuren die langzaam opengingen.

‘Mmm?’ Jo’s blik ging zoekend over het terrein, tot ze realiseerde dat Ash het over hem had, niet tegen hem.

‘Hij is een... goede gast.’

‘Ja?’

‘En ik vertrouw hem met Daisy. Zelfs ondanks dat ze altijd bij hem achterop wil zitten.’ Hij rolde met zijn ogen. ‘Maar, eh...’

Jo draaide zich naar hem om. Hij keek alsof hij worstelde met wat hij wilde zeggen.

‘Hij staat niet echt bekend om zijn... toewijding... tot... eh...’ Hij stopte. ‘Ik voel me echt niet loyaal als ik dit zeg; hij is mijn vriend... maar...’

‘... Hij heeft een heleboel vriendinnen,’ gaf Jo als voorzet.

‘Ja,’ zei Ash, duidelijk opgelucht. ‘Hij is natuurlijk vrijgezel. Maar, ik... waarschuw je alvast.’

Jo probeerde luchtig te lachen. ‘Ik ben niet op zoek naar een vriend.’ Dat was ook zo. Helemaal niet. En als dat wel zo was, was ze op zoek naar iemand die gestructureerd, onderwezen, betrouwbaar en verantwoordelijk was. Zo iemand als Liams vader... Ze zuchtte. Het zou zeker niet iemand zoals Ed zijn, zorgeloos, onvolwassen – ze kromp ineen als ze aan het ritje op de motor dacht – en een gigantische flirt. Ze had het prima gered tot nu toe en ze zou het verder ook wel redden. Ze zette de gedachte aan Eds natte T-shirt uit haar hoofd. Ondanks dat het aan zijn goed gedefinieerde borstspieren geplakt had gezeten... en had ze een sixpack gezien?

Ash keek haar aan met een blik die ze niet thuis kon bren-

gen, maar het gesprek voortzetten was onmogelijk toen het speelplein volstroomde met overgestimuleerde, oververmoeide kinderen, en Daisy, met donkere krullen die uit haar paardenstaart ontsnaptten, kwam aangerend en zich op haar vader stortte.

‘Papa!’

Hij draaide haar makkelijk rond. ‘O, mijn rug, je wordt hier veel te groot voor!’ grapte hij en zette haar weer neer.

‘Hi Liam!’ Tot Jo’s vreugde gaf Daisy de kleine jongen een high five.

‘Jullie kennen elkaar dus?’ zei Ash.

‘Ik ben Liams GVP,’ zei Daisy gewichtig en schoot toen in de lach toen ze haar vaders verwarde uitdrukking zag. ‘Grote Vriendelijke Persoon? Om op de kleintjes te letten als ze voor het eerst naar school komen?’

‘Jemig,’ mompelde Ash tegen Jo. ‘Het voelt nog niet eens zo lang geleden dat zij een “kleintje” was.’

Jo knikte lachend. Ze had ineens een brok in haar keel toen ze Ash zag met zijn dochter. Ze had een heleboel om over na te denken, helemaal na dat astronautengedoe.

En niemand om erover te praten.

ASH ZETTE HEN af met een vrolijke zwaai en toen er even later op de deur werd geklopt, gooide ze hem open met een glimlach, omdat ze dacht dat ze iets in de auto was vergeten.

‘O.’ Ze voelde haar glimlach wegtrekken toen haar huurbaas voor de deur stond. ‘Meneer Evans. Het is toch nog geen tijd voor de inspectie?’

‘Jo... Jo... Jo... Wat heb ik nou gezegd? Noem me maar Chad.’ Zijn kleine ogen verdwenen achter lagen vet toen hij naar haar grijnsde en ze slikte. ‘Ik was toevallig in de buurt en ik zag hoe prachtig de tuin erbij ligt.’

‘Eh, echt? Het is maar een moestuintje...’ Ze keek naar de

nette rijen die weken van spitten vertegenwoordigden, en waar nu uien, aardappels, wortels, tuinbonen en zelfs asperges, die ze van een buurman die ook tuinierde had gekregen, waren geplant. Het was een wildernis geweest. Maar het was niet iets wat ze een tuin zou noemen. Het was haar supermarkt in de openlucht.

‘Het is misschien een moesstuin voor jou, maar het is wat wij huurbazen een “verbetering van de grond” noemen.’

‘O. Oké. Het was geen probleem. Dus, als dat alles is, meneer Evans.’

‘Jo. Ik denk dat je me niet begrijpt.’ Hij zette zijn voet op de stoep. ‘Een verbetering van de grond betekent meer waarde.’

‘We hebben de huur al vastgezet, meneer Evans.’

‘Voor nu, ja. Maar deze zou best wel eens verhoogd kunnen worden zodra je huurcontract verlengd wordt.’

‘Mammmmma! Ik heb gepoept! Veeg mijn billen af!’ Liams schrille stem klonk vanuit de badkamer bovenaan de trap. Jo wist dat als ze haar nek strekte, ze hem zou zien zitten met zijn broek op zijn enkels en zwaaiend met zijn benen. Ze wist ook dat ze snel moest reageren, omdat Liam anders een poging zou doen om het, onhandig, zelf te proberen.

‘Het spijt me, iemand heeft me nodig.’ Jo stapte naar achteren, duwde de deur dicht. Die kwam tegen Chad Evans’ voet aan.

‘Ik kom wel even binnen om te wachten, goed?’ Hij lachte gladjes naar haar. ‘Als er een probleem is met je huur, dan vind ik het geen probleem om “wel iets te regelen” met je.’

‘Ik ben klaaahhaar, mama!’ Liams stem klonk urgenter. ‘Veeg mijn billen nou!’

‘Even wachten, liefje!’ riep Jo naar boven en fronste naar de huurbaas. ‘Iets regelen?’

‘Ja. Je weet wel.’ Hij trok zijn wenkbrauw wellustig

omhoog, mocht Jo het nog niet begrijpen. 'Misschien eens per week?' Terwijl hij van de ene op de andere voet wipte, greep Jo de kans aan om de deur nog wat verder dicht te doen. 'Het hangt natuurlijk af hoeveel hulp je nodig hebt. Kinderen zijn zó duur, nietwaar?'

'Tegen wie praat je, mama?'

'Liam – blijf waar je bent! Ik zei dat ik er zo aankom!'

Jo was in staat om de deur tegen zijn dikke, ranzige gezicht aan te slaan, toen ze een roddelende stem met een Welsh accent hoorde roepen: 'Chad Evans! Kleine god, het is echt een tijd geleden! Je bent dat puppyvet nog steeds niet kwijt, zie ik. Hoe is het met je oom?'

Jo keek hoe Chads hoofd omdraaide in de richting van de spreker: een uitbundig gekapte oudere vrouw, die gekleed was in een roze en oranje tuniek met een limoengroene broek. Ze was als een zonnestraal, zoals ze het pad op kwam marcheren met een dikke bos felgele narcissen. Ze gaf ze aan Jo. 'Een klein housewarmingcadeautje. Hallo! Ik ben je buurvrouw, mijn naam is Beryl. Ik ben zo lang weggeweest, de tuin ziet er niet meer uit. Ik denk dat ik wat advies van jou kan gebruiken. Je hebt er zoiets moois van gemaakt. Precies wat het nodig had, toch, Chad?' Ze keek naar Jo's huurbaas, die niet zo zeker van zichzelf keek. Beryl ging verder zonder te ademen: 'Nadat jij hier had gewoond, was het zo'n rommel, moet ik eerlijk zeggen. Het is maar goed dat je vader het niet heeft gezien. Hoe gaat het met de oude Merve?'

Chad knikte, zijn kleine varkensogen schoten richting het tuinhek. 'Ja, het gaat... eh... goed met hem, bedankt.'

'Doe hem de groeten. En de familie. Of misschien kom ik wel langs om hem te bezoeken? Zijn er bezoeken of mogen we gewoon zo langskomen?'

Jo luisterde naar de schijnbaar onvermoeide monoloog terwijl ze beseftte dat ze niks meer van Liam, die nog boven zat, had gehoord. Of hij was net zo gefascineerd door de

bezoeker als zij, of hij was nu bezig zijn onderste regionen industrieel schoon te maken met kilometers wc-papier.

‘Nou, ik zal jullie niet langer ophouden, ik moet gaan,’ zei Beryl. ‘Pilatesklas om in te halen!’

‘Nee, dat is goed... eh, Beryl, we hebben toch niets meer te bespreken,’ zei Jo beslist.

‘Je moet me vertellen van welk deel van de familie je afstamt,’ verklaarde Beryl. ‘Maar goed, ik weet zeker dat ik je snel weer zie, kom langs zodat we bij kunnen praten.’ Ze draaide zich om in een multikleurige stortvloed en sleurde Chad mee naar het hek, tot opluchting van Jo die nog met haar mond open stond.

‘Die mevrouw was grappig, mama.’ Liam zat nog steeds op de wc, met zijn ogen opengesperd. ‘Mag ik met haar gaan spelen?’

‘Mmm, ja, natuurlijk, schat,’ zei een afgeleide Jo, die nog nadacht over het eenzijdige gesprek met Beryl. Welk deel van de familie je afstamt? Dat was een rare vraag, toch?

HOOFDSTUK VIER

De volgende ochtend stonden Jo en Liam op tijd klaar en buiten het huisje te wachten op Lucy en Daisy. Na tien minuten begon Jo te denken dat Lucy hen vergeten was. Ze wilde net haar mobiel pakken toen ze een motor hoorde en de lange Volvo-stationwagen hard de hoek om kwam rijden en voor hun voeten tot stilstand kwam. Lucy draaide het raam naar beneden.

‘Sorry dat ik te laat ben!’ gilde ze. ‘We hadden een beetje een “situatie” vanochtend.’ Ze keek nog steeds naar Jo en ging met haar blik naar Daisy, van wie Jo kon zien dat ze met een boos gezicht op de bijrijdersplek zat.

‘Geen probleem,’ zei Jo terwijl ze de achterdeur opendeed en Liam in het zitje hielp en hem vastgespte. ‘Het is aardig van je om ons op te halen. Ik weet dat het niet op de route ligt.’ Ze klom naast Liam de auto in. ‘Hoi Daisy!’

‘Lo,’ was Daisy’s ongebruikelijke eenlettergrepig antwoord en Lucy keek Jo aan via de achteruitkijkspiegel.

‘We hadden een deksel van een koektrommel nodig vanochtend,’ zei Lucy babbelend terwijl ze de laan uit reed. ‘Voor een magnetisch spel blijktbaar. Wie heeft in godsnaam

om acht uur 's ochtends een deksel van een koektrommel ergens liggen?’

‘Ah,’ zei Jo met een knik. ‘Heb je er een gevonden?’

‘Nee!’ mopperde Daisy.

Lucy rolde met haar ogen.

‘Ik heb er wel een, als je 'm nog steeds nodig hebt?’ zei Jo.

‘O god, is dat zo?’ Lucy trapte op haar rem en draaide om zich naar Jo, die knikte. ‘Mogen wij 'm hebben? Ik heb geen idee of je 'm terugkrijgt, als dat geen probleem is?’

‘Goed!’ Jo hield zich vast aan de bestuurdersstoel terwijl Lucy de grote auto keerde in de smalle laan en terugreed naar waar ze vandaan kwamen.

‘Wat zeg je dan, Daisy?’ zei Lucy.

‘Dank je, Jo!’ antwoordde Daisy zangerig, haar gezicht stond iets minder chagrijnig dan eerder. Het kostte maar een paar minuten waarin Jo de auto uitsprong, een koektrommel opsnorde en weer terug in de auto sprong.

‘Ik heb maar de hele trommel meegenomen, voor de zekerheid,’ zei ze en gaf de trommel aan Daisy, die een positiever bedankje mompelde nu ze het blik in haar handen had.

‘O, je bent geweldig, Jo,’ lachte Lucy naar haar via de spiegel en Jo voelde zich even heel blij.

Er stonden geen ouders of kinderen meer bij de schoolhekken toen ze aankwamen. Jo stapte uit om Liam weg te brengen. Ze wilde aan de lerares uitleggen waarom ze zo laat waren, maar blijkbaar was dit normaal voor Daisy. Ze sprong de auto uit met het blik in haar handen en zei boos: ‘Weer te laat. Je wordt bedankt.’

‘Dag, lieverd!’ Lucy gaf haar een handkus en lachte lief. ‘Hou van je. Heb een geweldige dag.’

Daisy snoof bij wijze van antwoord en stampte het pad richting de school op.

Liams lerares liet tot Jo's opluchting aan niets merken dat ze zich hun vorige gesprek over Liams ouders nog herin-

nerde en ze snelde naar Lucy terug, die onderuitgezakt in de auto zat. Jo zag tot haar verschrikking dat de tranen over haar wangen liepen.

‘Ze haat me,’ snikte ze terwijl Jo op de bijrijdersplek ging zitten.

‘O nee... natuurlijk is dat niet zo!’ Jo keek om zich heen op zoek naar een tissue, geschokt om haar baas – normaal gesproken vrolijk en helemaal beheerst – te zien met uitgelopen make-up en... was dat een pyjamabroek die ze onder haar spijkerbroek uit zag komen? En nu ze naast haar zat, zag ze dat Lucy haar pantoffels droeg...

‘Ze blijft maar dit soort dingen op het laatste moment zeggen,’ hikte Lucy. ‘Deksels van koektrommels, flessen afwasmiddel. Bizarre ingrediënten voor iets wat ze gaan koken. Nooit de dag ervoor, als ik er nog iets aan kan doen.’

‘Ach, ze probeert je gewoon uit, Lucy.’ Jo dook in haar rugzak en viste er een pakje tissues uit. Ze dacht eraan om er één uit te pakken maar gaf toen het hele pakje.

‘Het is omdat ik niet haar echte moeder ben.’ Lucy snoot hard en rommelig haar neus.

‘Nee, dat is niet zo,’ verzekerde Jo haar. ‘Ze is gewoon vervelend. Let er niet op. Liam doet het ook bij mij. Het gaat er niet om dat je haar stiefmoeder bent. Ze is gewoon een snotaap.’

‘Denk je echt?’ Lucy keek met twee hoopvolle, roodomrande bruine ogen naar haar.

‘Natuurlijk,’ zei Jo met meer zelfvertrouwen dan ze voelde. Hoe wist ze dat? Ze was zelf ook nog aan het leren. Maar hierdoor voelde Lucy zich beter, en dat was waar het om ging, toch? ‘Ouder zijn is de moeilijkste baan ter wereld. Het is al verschrikkelijk genoeg als je ze hebt gebaard, jij krijgt haar gelijk op het onuitstaanbare moment.’ Ze was opgelucht toen Lucy grinnikte.

‘Goed, zou het erg zijn als we vandaag wat te laat zijn?’ zei

Lucy tot Jo's verbazing.

'Jij bent de baas!'

'Mmm. Niet dat iemand dat ooit zou raden. Je wordt gewoon zoals normaal betaald. Maar ik kan het wel gebruiken om even naar huis te gaan en... eh... me om te kleden.'

Jo barstte in lachen uit. 'Bedoel je dat die pyjama geen *fashion statement* is?'

Tegen de tijd dat de twee vrouwen bij Lucy's huis aankwamen, had Jo Lucy verhalen van Liams driftbuien verteld en haar zo hard aan het lachen gemaakt dat de tranen over haar wangen liepen.

'Ik weet niet hoe je het alleen redt,' vertelde Lucy haar. 'Ik vind je ongelooflijk.'

Jo was verbaasd. Ze voelde zich niet ongelooflijk. Ze voelde zich meestal moe.

Lucy parkeerde naast een prachtige oude boerderij. Deze was warmgeel geverfd en een lichtpaarse blauwereggen klom over de zonnige voorgevel.

Lucy leidde haar via de achterkant over een smal, geplaveid weggetje dat naar een grote keuken ging, die net zo groot was als Jo's hele huis. Ze ademde in, staaarde naar de kleine potjes met zaadjes op het raamkozijn, de tekeningen gesigneerd met 'Daisy' op de deuren en koelkast geplakt, de felle mokken en de kaplaarzen die op volgorde van grootte bij de deur stonden. Alles eraan schreeuwde 'thuis' en 'liefde'. Onverwachts prikten de tranen in haar ogen.

'Wil je een kopje thee?' vroeg Lucy over haar schouder. 'Ga je gang, ik ben binnen een minuut klaar.' Ze keek naar haar pantoffels. 'Een paar minuten.'

Jo zette de ketel aan en gooide twee theezakjes in mokken. Ze ging aan de grote schone vurenhouten tafel zitten, keek weer de kamer rond en zag deze keer de vaat in de wasbak staan en stond op om zichzelf nuttig te maken. Er

zat was in de wasmachine die schoon was, de droger stond open met kleding er half uit en tegen de tijd dat Lucy de keuken weer in kwam, volledig in de make-up en gekleed in een nette skinny jeans en laarzen met hakken, had Jo afgewassen, de droge kleren opgevouwen en was ze bezig de was uit de wasmachine te halen om te kijken wat in de droger kon.

‘O!’ Lucy keek ontsteld. ‘Dat hoef je niet te doen. Maar dank je, het lijkt wel of er nooit een einde aan komt.’

‘Ik vind het niet erg,’ zei Jo. Dat was de waarheid. Ze vond het niet erg. Ze had in die situatie gezeten, in armoede terwijl baby Liam schreeuwde en niet sliep en ze had het heerlijk gevonden als iemand langs was gekomen om alles te regelen. Alleen was er nooit iemand geweest.

De twee vrouwen werkten samen, sorteerden de kleding en dronken thee en Jo durfde te vragen: ‘Hoe vindt Daisy het dat je weggaat om te filmen?’ De film crew zou Lucy schaduwen als ze schilderde langs de kust van Wales voor een pilot van een tv-programma. Er waren plannen voor de rest van Groot-Brittannië en misschien ook in het buitenland als de pilot succesvol was. Jo kon zich niet voorstellen dat zij zoiets zou doen.

‘Blij dat ik wegga, denk ik zo,’ antwoordde Lucy. Ze keek verdrietig en schudde haar hoofd. ‘Ik ga haar verschrikkelijk missen. Ik denk dat dit er allemaal bij hoort. Ze heeft zo lang niemand gehad, dan kom ik en doen we een tijdje alsof we een gelukkig gezinnetje zijn en nu ga ik weer weg. Ondanks dat het tijdelijk is. Ik geloof niet dat het makkelijk voor haar is.’

‘Ik zal helpen waar ik kan,’ zei Jo. Ze wist van de tragische omstandigheden van Daisy’s moeder, die in een verschrikkelijk auto-ongeluk was beland en op de operatietafel overleed terwijl chirurgen baby Daisy probeerden te redden. Geen wonder dat arme Ash zo lang alleenstaande vader was